

Korsfestet og oppreist med Kristus

Utdrag fra tale av Fritz Larsen

«Hva skal vi da si? Skal vi bli ved i synden for at nåden kan bli dess større? Langt derifra! Vi som er døde fra synden, hvordan skulle vi ennå leve i den? Eller vet dere ikke at alle vi som ble døpt til Kristus Jesus, ble døpt til hans død? Vi ble altså begravet med ham ved dåpen til døden, for at likesom Kristus ble oppreist fra de døde ved Faderens herlighet, så skal også vi vandre i et nytt liv. For er vi blitt forenet med ham ved en død som er lik hans død, så skal vi også bli det ved en oppstandelse som er lik hans oppstandelse. Vi vet at vårt gamle menneske ble korsfestet med ham for at syndegemet skulle bli tilintetgjort*, så vi ikke lenger skal være slaver under synden» (Rom 6:1-6). (*Dansk: miste sin makt.)

I tillegg til at min synd ble sonet ved Jesu død, ble mitt gamle menneske korsfestet med Kristus. Dermed er en gang for alle sagt at du skal ikke korsfeste ditt gamle menneske! Det er korsfestet! Du får absolutt ingen ting å gjøre med det, men du kommer ut for et veldig, veldig stort verk: Hver stund

i ditt liv å regne med at det er korsfestet, og tro at det er slik!

Alt det som rører seg i det gamle mennesket er som naglet til korset og ikke tillatt mer. Du kan si: «Jeg tar det ikke så nøye med det.» Det får bli ditt ansvar. Men sannheten er at Herren tar det veldig nøye med det som er korsfestet. Han sier at det som er korsfestet, det er korsfestet; og det er korsfestet i ditt liv! Det er ditt gamle menneske som er korsfestet, og det må du erkjenne i tro. Og la ditt liv være avhengig av det.

Helliggjørelsen er en evangeliets gave til deg, og den foregår ikke ved ditt *skal*, men ved det som du eier i Kristus Jesus.

«Men det skal være langt fra meg å rose meg, uten av vår Herre Jesu Kristi kors! For ved det er verden blitt korsfestet for meg og jeg for verden» (Gal 6:14).

All helliggjørelse består i at Jesu Kristi liv åpenbares i vårt dødelige kjød. Det består ikke i at du blir from, men at Jesu Kristi liv blir synlig i deg.

Bladet Lov og Evangelium

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes kasserer i NLL.

Ansvarlig for bladet:
Red.nemnda ved form. Ingar Gangås

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger, Kydlandsvegen, 4360 Varhaug. Tlf. 51 42 08 93
E-post: magekang@online.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds Ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytremisjonsarbeid i Moldova.

Formann: Dag Rune Lid, Furufølten 30
5600 Norheimsund. Tlf. 56 55 26 72
E-post: drlid@online.no

Sekretær: Ingar Gangås
Furustua, 7690 Mosvik
Tlf. 74 06 46 50. Mobil 901 51 234
E-post: ingang@c2i.net

Kasserer: Torunn Ånestad, Kydland
4360 Varhaug. Tlf. 51 43 04 06
E-post: tskydland@yahoo.no
Bankgiro: 3204 10 10222
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds Ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: 3160 Stokke
Tlf. 33 36 17 70. Fax 33 36 17 71
Bankgiro: 3000 16 68516
E-post: bibelskolen@nll.no
Rektor: Per Bergene Holm
3282 Kvelde. Tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

Sorg och glädje

*I sorgen glädje, i glädjen sorg!
I Kristus glad, men i mig bedrövad;
i Kristus härlig som kung i borg,
i mig eländig, på allt berövad,
i Kristus salighet, fröjd och frid,
i mig anfäktning och synd och strid.
Så blandas glädjen
med sorg och jämmer,
min Gud mig gläder,
min synd mig klämmer.*

*I sorgen glädje, i glädjen sorg!
I mig bedrövad, i Kristus salig.
Mitt hjärta liknar ett marknadstorg,
där känslor vimla i mängd otalig;
av Adam synder och uselhet,
av Kristus evig rättferdighet.
Och stor är synden
och uselheten,
men större är dock
rättferdigheten.*

C. O. Rosenius

Og det blir det ved at du ved troen tar imot det som er skjedd på korset. Alt det han har vunnet for oss gjennom korset og oppstandelsen, kommer til å prege ditt liv. Det får da plass hos deg.

«Jeg er korsfestet med Kristus. Jeg lever ikke lenger selv, men Kristus lever i meg. Det liv jeg nå lever i kjødet, det lever jeg i troen på Guds Sønn, han som elsket meg og gav seg selv for meg.»

L&E

Se!

Det var fra en stor, svensk drabant-byskole på 1960–70-tallet. Mye folk kom fra Norrland og flytta inn til byene, da store deler av jordbruket ble lagt ned.

En gutt fra Nord-Sverige, Anders, følte seg ikke helt heime der i byen og i klassen. En time hadde de naturfag, om skogens dyr og skogens konge, elgen. Lærerinna, som var født og oppvokst der i byen, forklarte som best hun kunne om hvordan elgen ser ut; høyde, farge, bevegelsene, hva den livnærer seg av. Anders, som satt ved vinduet, var liksom ikke helt med, ikke så interessert. Til slutt sa lærerinna: «Du må følge med du også, Anders!» Gutten fra Norrland kikket bort på henne og sa forsiktig: «Jag har skådat (sett) älgen!»

Som emissær står jeg i fare for å dosere kunnskap. Kanskje jeg ikke har sett eller opplevd så mye, men lest en del. Så står alle preiker, møter og bi-

beltimer i fare for å bli teoretiske framstillinger. Kanskje sitter noen og lytter, akkurat som Anders, som er midt i livet og har levd godt med Herren. De har sett dette før, og vet hva det er i praksis. De merker at det ikke blir mat å få fra talerstolen. Så faller de av, kanskje.

Så er det min bønn at også jeg må få være en som ser, som får stå i livsstrømmen, og gjøre erfaringer med Herren når han møter meg i Ordet til dom og frelse – at det må bli erfart, så det jeg bærer fram kan bli vitnesbyrd. For det var *vitner* Herren ville ha, nettopp noen som hadde sett og hørt. Så ble hjertet så fullt at det rant over – kunne ikke holde det for seg selv, men ble drevet ut, fordi de hadde *sett* noe. Og så kunne vi sammen «se og oppleve», få skue inn i Livets Bok. Få se oss selv der. Få se Jesus der.

Kristian Fagerli

Innholdsfortegnelse – Lov og Evangelium, september 2005

Korsfestet og oppreist med Kristus. Av Fritz Larsen	side 1
Sorg og glädje. Av Carl Olof Rosenius	side 2
Se! Av Kristian Fagerli	side 3
I medgang og motgang. Av Karl Notøy.....	side 4
Rosen mellom torner. Utdrag fra roman om Hans Adolph Brorson	side 5
Vekkelse. Av Carl Fr. Wisløff	side 9
Uår i landet – eit kall til anger og bot. Referat.....	side 10
Jesus – det eneste håp. Av Ingar Gangås	side 11
Bønnens evangelium. Av Hans-Henrik Brix.....	side 15
Den nye fødsel. Av Johann Arndt	side 19
Reiserute for Lekmannsmisjonen høsten 2005	side 20

I medgang og motgang

Av Karl Notøy

«På en god dag skal du være ved godt mot, og på en ond dag skal du tenke på at Gud har gjort den også, like så vel som den andre, for at mennesket ikke skal finne ut noe om det som kommer etter» (Pred 7:14).

Det er lett å være ved godt mot når livet smiler i mot meg. Og når alt går som jeg tenker. Når jeg ser at det lykkes for meg, kan det være lett å leve. Da kan det menneskelig sett se ut som Gud er nær. Men når dagene blir tyngre, og livet ikke lenger smiler mot meg, da formes det mange vanskelige spørsmål.

Gud er også med i de onde dagene. Kanskje Gud må føre oss gjennom vanskelige dager for at vi ikke skal regne med egen kraft. Da må vi regne med Han som kan gi stor styrke til den som ingen krefter har. Gjennom motgang vil Han gjøre oss mer avhengige av seg.

Tenk på Israelsfolket. I medgang glemte de Gud. De trodde de kunne klare seg selv. Deres historie forteller hvordan Gud oppdrar sitt folk. Vi ser at Gud mange ganger måtte la sitt utvalgte folk gjennomgå prøvelser, vanskeligheter og fornedrelser. I Kirkebønnen heter det: «Du oppdrar meg med kors og trengsel for ditt rike.» Sangeren vitner slik: «Hvor underlig er du i alt hva du gjør. Hvem kan dine veier forstå?»

Gud vet best hvordan han skal behandle oss. Hans mål er å føre oss

frelst heim til himlen. «For hva gagnar det et menneske om han vinner hele verden, men tar skade på sin sjel?» Ville ikke bare gode dager gjøre at vi glemmer Gud? Vi ville glemme at vi bare er støv. Kanskje kunne vi begynne å tro at vi skulle klare oss selv. For det skal god rygg til å tåle gode dager.

Kanskje de mange «hvorfor» kan bli til juveler, sett fra evighetens synsvinkel. «Den som mister sitt liv for min skyld, skal finne det.» Vi må tenke på Jesu tunge gang opp mot Golgata. I dag gjelder det å få mest mulig ut av livet. Det å gjøre karriere er veldig viktig for det fleste. Dette med lidelse og offer vil ingen tale om lenger. Men livet, og særlig kristenlivet, er en kamp. Jesus sier at den som vil følge etter ham, må ta sitt kors opp.

Etter at syndefallet var en realitet, kom sykdom og død inn. Jorden ble forbannet. Enhver kristen er en pilegrim på vei mot himlen. Vi er utlendinger og fremmede her. Hver lidelse, og all motgang, er ingen ting å regne mot den herlighet Guds barn skal få oppleve der hjemme. Vi er ikke lovet noen «dans på roser» gjennom livet. Men én ting har han lovet: Han vil være med alle dager.

Tenk, vi har hans ord, og vi har de helliges samfunn. Vi har bønneretten, og vi har nattverden. Han hører hvert sukk og hvert nødrops.

Rosen mellom torner (II)

Utdrag fra en roman om Hans Adolph Brorson

«Det er festlig å se så mange folk,» sa Katrine en dag de gikk arm i arm heim fra kirken. «Det må være stort å tale til så mange mennesker.»

«Jeg talte til flere den gangen jeg hadde tid til å skrive salmer,» sa han tankefullt.

«Ja, men du taler til dem ennå. Salmene blir brukt fremdeles.»

Han strøk seg over parykken.

«Men heftene er slitt og går snart ut. Hadde jeg hatt tid, ville jeg ha samlet heftene i en salmebok. Kanskje jeg kunne skrive noen nye salmer. En del er ferdige.»

Katrine tar av seg kåpen og går inn døra til stua.

«Nei, du må ikke gå. Jeg må få snakke om dette i alle fall, om jeg ikke får tid til å gjøre noe med det. Det er blitt en hjertesak for meg å snakke om dette. Jeg har en tittel på boka òg: ‘Troens rare klenodie’, skal den hete.»

Katrine smattet litt på tittelen.

«Det klinger ikke dårlig.»

«Planen for boka er òg ferdig. Først skal det være et avsnitt av høytids-salmer. Deretter skal det være flere avsnitt om troen: Troens grunn, troens midler, troens frukt – – å, det kribler i meg til å ta fatt med en gang. Etter middag vil jeg ta noen timer.»

«Har du glemt at du har både gravferd og bibellesning i ettermiddag?»

Han sukket tungt og så på henne med vemodige øyne. «Ja, det har jeg

Hans Adolph Brorson har hatt stor betydning for norsk kristenliv. Vi fortsetter gjengivelsen fra romanbiografien, skrevet av Niels Aage Barfoed og utgitt på Sambåndet forlag i 1951.

glemt. Så farvel med drømmen denne gangen òg.»

Men nå hadde han fått gløden. Rett som det var, stjal han noen timer av nattesøvnen for å arbeide med salmene. Når han så skulle opp om morgenen, kjente han det i hele kroppen at han hadde fått for lite søvn. Da angret han det, for det var vanskelig å komme opp. Men det var lykkelige timer. Han gledde seg over at planen skred fram.

Travelt var det, men likevel fikk han tid til å snakke med barna ved måltidene. Fem stykker var det nå. Tjernerne satt på den ene siden av bordet og barna på den andre. Brorson spurte dem om skolen og leken. Han kunne også spøke med dem, så de lo hjertelig. Men han hadde også et formaningsord til alle at de måtte holde fast ved Jesus.

Mot slutten av måltidet ble han tankefull og alvorlig. Og Katrine visste godt hva han tenkte på. Så snart han hadde lest takkeverset, reiste han seg og gikk ut av stua uten et ord. Med tunge steg gikk han opp trappa og bortover den lange gangen. Der lukket

han opp en liten luke i døren. Da så han den skikkelsen som en gang var en klok gutt, men som nå var mer som et dyr. Minst tre ganger om dagen måtte han opp der.

«Nikolai!» ropte han. «Nikolai, barnet mitt!» Han kunne ikke slippe håpet om at han ennå skulle komme i kontakt med ham. Derfor ropte han hver gang.

Nikolai snudde seg. Men han kjente ikke navnet sitt, han bare hørte lyden. Så snudde han seg igjen og plukket videre på tauet. Det var Broder som hadde funnet på at de skulle kaste et tau inn til ham.

«Nikolai!» Brorson ropte enda en gang, men uten resultat. Så foldet han hendene og ba som han pleide å gjøre når han sto der:

«Himmelske far, du som har tatt hans forstand, du må og i nåde ta hans sjel til deg når den tid kommer.»

For annen gang i løpet av natten holdt vokslyset på å brenne ned. Brorson fant et nytt og sto med det i hånden. Han stusset litt. Skulle han gå og legge seg nå? Det var vel best. Lemmene var stive, og han kjente han svei i øynene av all stirringen og av gråten som han ikke kunne holde tilbake.

Men han kunne ikke gå i seng nå, for det var jo så lite igjen, så var det ferdig. Neste dag kunne det gå med postvogna til boktrykkeren i København.

Han tok fatt på skrivingen igjen. Det var siste verset på en salme han var kommet til.

Det var hardt å greie slutten, for øynene ville lukke seg og fingrene var stive. Men så var han ferdig. Ferdig! Han var trett som en olding, men han visste det ville gå over når han fikk hvile noen døgn. Men verket var fullført. Han kjente det nesten som et livsverk. Om han skulle dø i natt, var ikke livet helt forgjeves. Han samlet manuskriptet sammen og støtte kantene på bordet. Pent og ordentlig var det alt sammen. På første blad sto det med store bokstaver:

TROENS RARE KLENODIE

i nogle aandelige Sange

forestillet af

Hans Adolph Brorson

Han satt lenge og så på tittelbladet. Et klenodium – en sjelden skatt – ja, troen er en slik sjelden skatt. Den er som en diamant som stråler i alle regnbuens farger. Dette synet ville han være med å vise sine brødre og søstre i Kristus, så de kunne få nye glimt av Guds herlighet.

Han sov urolig noen få timer. Neste morgen sendte han manuskriptet med postvogna. Han var både bedrøvet og glad. Det var underlig å sende fra seg det som han hadde arbeidet med så lenge og som hadde vært til stor glede for ham. Det var som å sende et barn ut i verden. Men på den annen side var han lettet ved å få det fra seg, dette som hadde ligget på ham denne tiden. Nå ville han helt vende tilbake til det daglige arbeidet som ventet på ham. Likevel var det ikke så oppmuntrende å ta fatt på regnskapene samme dagen. Det hadde hopet seg opp for ham i det siste.

Noen måneder etter kom boka ut, og det manglet ikke på rosende ord fra alle kanter. En dag satt han sammen med Katrine og leste en hel bunke brev.

«Det mangler ikke på virak,» sa hun smilende.

«Nei, det er sikkert,» svarte han og ristet på hodet. «Det blir visst for mye nå. Det skulle jo være til Guds ære og ikke min.»

«Det kunne vel bli begge deler,» mente hun. «Bare innrøm at du gleder deg over den rosen du får.»

«Det skal jeg villig innrømme. Det er jo det som er det farlige. Jeg er redd denne gleden. Jeg frykter for at den stammer fra det i meg som ikke er fra Gud. Det skal brei rygg til å bære gode dager.»

«Jeg forstår deg ikke. Skulle vi ikke glede oss når det kommer gode dager? Vi vet jo hva onde dager er.»

Tankene deres gikk til loftet til det vesle rommet med gittervindu for.

«Ja,» svarte han, «og så tror jeg ikke vi skal kalle dem onde dager. Tunge dager skal vi heller si. Det ble jo til vårt gagn. Ellers ville treet ha forsøkt å vokse seg inn i himmelen. Vi må takke for de tunge dagene. Vi burde vel be om mer tukt.»

Hun så redd på ham.

«Hans Adolph – slik må du ikke snakke.»

«Nei, jeg våger det ikke. Men du vet det står at den Herren elsker, den tukter han. Kan vi smake for mye av Herrens kjærlighet?»

«Jamen, står det ikke noe om Guds godhet som fører oss til – fører oss – hva er det som står?»

«Jo, Guds godhet fører oss til omvendelse, men det vil si til et sønderknust sinn og ikke til noen form for selvglede.»

Hun sukket dypt.

«Det er vanskelig å leve,» sa hun.

«Men det er ingen som har lovet at det skal være lett å leve,» svarte han.

(...) Nå fikk han det travelt med å forberede seg til det nye embetet. Bispevisgelsen skulle være i juni.

«Det blir en stor dag – vel den største jeg kommer til å oppleve,» sa han til Katrine. «Du må endelig bli med.»

«Jeg ville gjerne være med deg, men du vet det lar seg ikke gjøre i den tilstand som jeg er i. Jeg tåler ikke humpingen av vognene den lange veien.»

«Ja, men det er da et par måneder igjen ennå. Det er ikke noe bedre for deg å gå her og streve med alle forberedelsene.»

En morgen våknet han tidlig ved at Katrine våndet seg svært. «Katrine – Hva er det som er i veien?» Han grep hånden hennes. Den var våt av svette.

«Det er – er veer –.» Hun pustet tungt og ordene kom støtvis. «Jeg tror – tiden er – er inne –.»

«Ja men – ja men det er jo altfor tidlig – det skulle jo først være –.»

«Jeg – jeg har – kanskje likevel – anstrengt meg – for mye. – Jeg tror – du må sende bud –.»

Brorson var på beina i en fart og fikk vekket huset og sendt bud etter jordmoren. →

Han gikk fra den ene stua til den andre og hadde ikke ro. Han visste godt at det hadde vært rettere å være i ro på kontoret i bønn til sin himmelske far, men det var uråd å være stille. Han vrei hendene og klaget. Ropene der oppe ble villere og voldsommere. Slik hadde han aldri hørt det før. Det gikk gjennom marg og bein.

Plutselig stanset han og lyttet. Var ikke skrikene blitt svakere? Jo, det var tydelig. Gud skje lov og takk!

Døra ble revet opp, og en av jentene kom styrkende inn. Hun var bleik og skalv over hele kroppen.

«Han skulle komme med en gang!»

Brorson skubbet henne til side og for ut gjennom døra, og tok trappa i store sprang. Han så mot senga hvor Katrine lå bleik med svetteperler på pannen. Leppene var blå og opptrukne, så tennene vistes.

Det var som hjertet ikke ville slå. Han måtte ta seg for, så han ikke falt. Han så på jordmoren, men det var ingen trøst å få. Med stive skritt gikk han bort til senga og knelte ned. Han tok hånden til Katrine og hvisket navnet hennes. Så ropte han høyere og høyere – et fortvilet rop. Han måtte få forbindelse med henne enda en gang. – Og så endelig – om det var et drømmesyn eller virkelighet, visste han ikke, – men det kom et lite smil om munnen hennes. Det var som en liten flamme som prøver å få makt, men så igjen daler og slokner.

Han satt på kontoret med hodet i hendene. En kunne lese smerten i ansiktet. Foran ham satt kapellanen,

Nikolai Clausen. I over en time hadde han prøvd å tale til Brorson.

«Nei, jeg kan ikke. De må forstå hvor umulig det er. Jeg har intet annet å gjøre enn å si fra meg embetet. Alt er ramlet sammen.»

Pastor Clausen bøyde seg framover, ansiktet fikk nytt lys innefra.

«Men biskop, De må fatte mot. De har jo trøstet så mange, nå må De ikke være uten trøst selv. Om jeg bare kunne – –.» Han vrei hendene sine. «Mine ord sier så lite, men la meg få lov å nevne ett av Deres egne vers:

‘Vårt løsen er: Rosen i torne...’»

Brorson pustet tungt. Det var ikke et sukk, men et befriende åndedrag. Han løftet hodet og lyttet som om han hørte noen som ropte på ham.

«Rosen mellom torner – Rosen mellom torner – ja,» hvisket han hen for seg, «ikke bare torner, men rosen mellom torner – rosen – den yndigste rose den har vi ennå – ve oss, om vi glemte det!»

Han var taus, men leppene beveget seg, og Clausen kunne se på bevegelsene hva han sa framfor seg.

*«La verden kun alt fra meg tage,
la tornene rive og nage,
la hjertet kun dåne og briste,
min rose jeg aldri vil miste.»*

Det var ganske stille i stua. Clausen forsto at det var en hellig stund. Det var den allmektige Gud som var i denne stillheten.

Brorson reiste seg opp, blikket var sterkt og levende. «Ja, det er rett, vi skal fortsette.»

(Forts. i neste nr.)

Vekkelse

Av Carl Fr. Wisløff

Vi ber om vekkelse, og vi gleder oss når vi hører om vekkelse. Men la oss være våkne, for «vekkelse» kan være så mangt. Noen ganger fører vekkelser til sunt og åndelig liv. Men det har også hendt at «vekkelsen» var et religiøst blaff – det ble lite eller intet igjen som varig frukt.

Spørsmålet er: Hva er det som må vekkes, om det skal bli bibelsk vekkelse?

Det er ikke nok at det vekkes religiøs interesse og religiøse følelser. Følelsene kan vekkes med sang og musikk. Toner og ord som appellerer til folks følelse for stemning og høytid, kan samle mange mennesker, og de kan føre til at mange beslutter seg for å be om forbønn til å begynne et nytt liv.

Men ofte blir det bare en forbigående stemning.

La oss fremfor alt huske dette: Det er samvittigheten som må vekkes. Guds Ord vil tale til samvittigheten. Det vil si: Guds Ord må få komme slik som profeten Natan kom til David: Du er mannen! Du har syndet! Disse synder ligger på deg og vil føre deg i fortapelsen om du ikke får et oppgjør med Gud om dine synder.

En kan av og til få inntrykk av at det er lite tale om synden. Det er mer tale om lengsel etter å oppleve personlig frigjørelse, og å få oppleve kraft, seier, glede og fryd. Men dette kan en snakke om lenge – uten å gå folk på klingen ved å tale om deres synder.

«Jeg levde en tid uten lov. Men da budet kom, våknet synden til live. Jeg derimot døde». Slik skriver Herrens apostel. Les sammenhengen i Rom 7. Ved loven kommer syndens erkjennelse (Rom 3:20).

Guds hellige vilje, hans hellige lov, må få vekke samvittighetene, slik at en får se sine synder og begynner å fatte at hjertet er Gud imot. Det virker Guds Ånd ved forkynnelsen av loven. Å hvor nødvendig det er i dag! Det er jo snart ingen følelse igjen for normer og bud, langt mindre for den hellige Guds lov. Tal til folk om deres synder, konfronter oss som hører, med lovens lys over det vi har syndet mot Gud! Da kan samvittigheten vekkes, og da blir det rop etter tilgivelse og frelse. Og da skal evangeliet få vekke troen på Jesus.

La oss be om en sann forkynnelse av loven og evangeliet! Husk når vi snakker om vekkelse: Tal til samvittighetene om synden, tal slik som Guds Ord taler. Og tal så om Jesu, Guds Sønns blod, som renser fra all synd.

Dagen, 24. juli 1989

Moldova

Jan Ove Heggdal og Per Bergene Holm besøker Moldova i begynnelsen av oktober. Be om at Ordet må få inngang!

Uår i landet – eit kall til anger og bot

Referat frå medarbeidarsamling og opningshelg

Det var Gunnar Soppeland som tala over dette temaet på medarbeidarsamlinga under opningshelga på Bibelskolen på Fossnes 19.–21. august. For første gong prøvde ein å arrangere ei heil opningshelg i samanheng med semesterstart ved Bibelskolen. I tillegg blei dette kombinert med ei medarbeidarsamling.

Medarbeidarsamlinga var laurdag formiddag, og Soppeland beskreib innleiingsvis kva som skjer, når uåret kjem, og fienden vinn over Israel, regnet ikkje kjem, og det blir hungersnaud, pest og rust på kornet så det blir uegna til å bære frukt.

Han tala om anger som ei redsle som blir jaga inn i samvitet når synda blir kjend, men også om Han som stilte seg i gapet for oss medskuldige, som eit vern mot Guds vreide.

Samtalen etterpå viste at bodskapen hadde rørt ved mange, og det vart ikkje tid til å samtale om den praktiske delen av arbeidet i misjonen. Det fekk vente til eit seinare høve. Referatet frå talen kjem i neste nummer av bladet.

Laurdag kveld var det opningsfest på Bibelskolen, der Soppeland tala over temaet «Møt Kristus i Skrifta». Det var song av Fossneskoret, og presentasjon av dei nye elevane. Totalt er det denne hausten 14 elevar, sju kjem frå Sverige og sju frå Noreg. Festen blei avslutta med helsingar og frie vitnesbyrd, før alle blei inviterte på kvelds.

Sundag formiddag tala Soppeland over temaet «Me rosar oss i Kristus», ut frå Fil 3:3, der me fekk sjå korleis Kristus kom i mellom syndaren og Gud, djevelen og verda. Han avslutta med å understreke at vitnemålet ikkje berre skal stemme med Bibel og vedkjenning, det må også stemme med hjarta. Den levande Jesus må stå i mellom alt.

Mange var takksame for samlinga, og det er allereie bestemt at det blir opningshelg med medarbeidarsamling også neste år – om Gud vil.

Ref.: DRL

«Troen kan være svak. En far og mor har sitt svake barn kjært. Gud elsker også barnet med den svake tro. Denne tro henger fast ved Kristus, og for hans skyld er Gud oss nådig og gir oss i Kristus alle skatter til liv og salighet.»

Johann Arndt

Jesus – det eneste håp

Av Ingar Gangås

Heb 4:12-14

V12: For Guds ord er levende og virksomt og skarpere enn noe tveegget sverd. Det trenger igjennom helt til det kløver sjel og ånd, ledd og marg, og dømmer hjertets tanker og råd.

V13: Og ingen skapning er skjult for ham. Alt ligger nakent og bart for hans øyne som vi skal stå til regnskap for.

V14: Da vi nå har så stor en yppersteprest, som er gått gjennom himlene, Jesus, Guds Sønn, så la oss holde fast ved bekjennelsen!

Gud kaller til regnskap

For det første har du her et veldig vitnesbyrd om Guds ords sannhet, hvordan alle en dag må stå til regnskap for Gud og erkjenne at han talte sant. For det andre taler dette avsnittet klart om den eneste veien til frelse: Jesus, Guds Sønn, den sanne yppersteprest til soning for alle dine synder.

«Men nå er han blitt åpenbart en gang ved tidenes ende for å bortta synden ved sitt offer» (Heb 9:26).

Dette er din eneste redning: Tro på ham, og du skal leve!

«For ennå er det bare en ganske liten stund igjen, så kommer han som komme skal, og han skal ikke dryge. Men den rettferdige av tro skal leve. Og dersom han unndrar seg, har min sjel ikke behag i ham. Men vi er ikke blant dem som unndrar seg og går for-

tapt, vi er av dem som tror til sjelens frelse» (Heb 10:37-39).

Hos profeten Jeremia heter det: «Er ikke mitt ord som en ild, sier Herren, lik en hammer som knuser berg?» (Jer 23:29) I fjor sommer brukte jeg meisel og meiselhammer på en mur heime. Det var så hardt at det nesten ikke var mulig å trenge igjennom. Resultatet ble mest bare støv. Da måtte jeg tenke på dette ordet. Du er som dette harde berget. Den som lever i synd, er syndens trell. Ditt hjerte er hardt som fjell. Du er redningsløst fortapt dersom du overlates til deg selv, og må svare Gud på dommens dag for dine overtredelser og synder. Etersom årene går, hardner mennesket mer og mer til. Jo eldre det blir, dess vanskeligere blir det å nå inn med evangeliet om Jesus. Ludvig Hope har en gang sagt at vi må prøve å nå barna mens de er skjøre som glass og mjuke som voks. Da er det mest mottagelighet for Den Hellige Ånds gjerning.

Hjertets steingrunn

I boken «Steingrunnen», av biskop Bo Giertz, skildres hjertet som et berg. Dersom du tar kampen opp mot synden, vil du oppdage at det er som å rydde vekk stein. Du finner stadig nye synder. Jo dypere du kommer, jo verre blir det. Så en dag oppdager du at du er kommet ned på grunnfjellet. Dette er steingrunnen, som Bibelen kaller syn-

defordervet. Da har du tre muligheter, skriver Bo Giertz: Du kan gå bort i vantro, som Judas. Det fører til døden. Eller du kan fuske med rydningsarbeidet, som fariseerne. Det er den største fristelsen. Husk at du skal møte dommeren en dag, han som ser og vet alt. Det beste, og den tredje muligheten, er derfor å innrømme alt slik det er.

«Bare den som gir Guds ord rett uten å prute, og tar imot det helt og holdent som Guds ord, kommer ned til steingrunnen og oppdager den syndens lov som bor i lemmene. Bare det menneske forstår at en nå må frelses av nåde om en noensinne skal bli frelst, det er et Guds verk. Det var dit han ville føre sjelen da han blottet steingrunnen.»

Den eneste veien til frelse heter Jesus. Ordets hensikt er å dømme deg her i tiden, slik at du ikke skal bli fordømt med verden på den store dommens dag, men få bygge på den grunn som holder.

Paul Gerhard og Hans Adolph Brorson synger om dette:

*«Den grunn hvorpå jeg bygger,
er Kristus og hans død.
I Kristi kors skygger,
forsvinner all min nød.
Der har jeg funnet livet,
selv er jeg intet verd.
Hva Jesus meg har givet,
gjør meg for Gud så kjær.»*

(Nr 312 i Sangboken)

Tro ikke at du kan lure Gud. Han vet alt om deg. Ordet avslører. At Guds ord er levende, innebærer også at det

gjør noe med deg når du hører det. Vær oppmerksom på at det virker enten liv eller død. En skarp kniv kan være til nytte og glede, eller den kan bli til ødeleggelse og sorg. Akkurat slik er Guds ord. Det blir deg enten til liv, eller død.

Ransak meg Gud!

Da er det viktig å la seg ransake slik salmisten sier det i Salme 139:1-4:

«Herre du ransaker meg og kjenner meg. Enten jeg sitter eller står opp, så vet du det. Langt borte fra forstår du min tanke. Enten jeg går eller ligger, ser du det, du kjenner nøye alle mine veier. For det er ikke et ord på min tunge – se, Herre, du vet det alt sammen.»

Da Peter bekjente på disiplenes vegne hvem Jesus var, sa han: «Du er Messias, den levende Guds Sønn!» Han hadde funnet selve livet. Hvem andre kunne han stole på? Da han seinere bannet på at han ikke kjente Jesus, holdt han på å miste denne bekjennelsen. Men ved bredden av Genesaretsjøen møtte Jesus ham med tre ransakende spørsmål. Da bekjente Peter på nytt: «Herre, du vet alt. Du vet at jeg har deg kjær!» Han kunne ikke unnvære Jesus. Nå hadde han mistet all tro på seg selv. Fra den dagen lærte han å stole på Jesus alene.

Profeten Jesaja sammenligner mennesket med tørt gress som en dag skal visne, eller med blomsten som faller av dersom «Herrens ånde blåser på det. Ja, sannelig folket er gress. Gresset blir tørt, blomsten visner. Men vår

Guds ord står fast til evig tid» (Jes 40:7b-8).

Mennesket er ikke noe å lite på. Det skal forgå. Døden kommer ubønnhørlig. Men Guds ord holder. Det forkynner deg at Jesus er kommet «for at han ved døden skulle gjøre til intet den som hadde dødens velde, det er djevelen, og utfri alle dem som i frykt for døden var i trelldom hele sin livstid. For det er jo ikke engler han tar seg av, men Abrahams ætt tar han seg av. Derfor måtte han i alle ting bli sine brødre lik, for at han kunne bli en miskunnelig og trofast yppersteprest for Gud til å sone folkets synder» (2:14-17). Jesus er den beste trøst, og det sikreste skjulested.

En stor yppersteprest

Gud – som gjennomskuet oss (v 12-13), har sendt oss en yppersteprest som nå sitter på Guds trone (v 14). Det betyr at vi kan ha all frimodighet i ham fordi frelsesverket dermed er fullført. Den andre Adam har bestått prøven. Han seiret der den første Adam falt i tvil på Guds ord. Frivillig underla han seg Faderens vilje, slik at han kunne si: Ikke som jeg vil, men som du vil!

«For en slik yppersteprest var det vi måtte ha – hellig, uskyldig, ren, skilt fra syndere og opphøyet over himlene, en som ikke daglig trenger til, lik yppersteprestene, å bære fram offer, først for sine egne synder og deretter for folkets. For det gjorde han en gang for alle da han ofret seg selv» (7:26-27).

«Men han som for en kort tid ble satt lavere enn englene, Jesus, ham ser vi kronet med herlighet og ære fordi han

*«Du som freden meg forkynner.
Du en Frelser, jeg en synder.
Du med Amen, jeg med bønn.
Du med nåden,
jeg med skammen –
Å, hvor vi dog passer sammen,
du Guds salvede, Guds Sønn!»*

Christian Richardt

led døden, for at han ved Guds nåde skulle smake døden for alle» (2:9).

Tanken her er ikke at Jesus er en stor yppersteprest blant mange. Han er den største, ypperstepresten i bestemt form. Tidligere i brevet er det blitt forkynt at han er større enn englene. Så har vi fått høre at han er større enn Moses. Nå får vi høre at han er større enn det levittiske prestedømme. Han er yppersteprest etter Melkisedeks vis. Det vil si at han er ovenfra, ikke av jordisk fødsel. Men han er mer enn Melkisedek. Han er Guds Sønn.

«Derfor er Hebreerbrevet vel verd at det var skrevet med gullbokstaver», sier Luther, og han fortsetter: «Kristi prestedømme er den rette høye trøst for oss arme, syndige mennesker, og for alle bedrøvede hjerter.»

Å hvilken trøst!

Hva vil det si at Jesus er vår yppersteprest? Hvilken trøst har det å gi et Guds barn?

For det første at synden *er* sonet. Det er betalt. Det har allerede skjedd! →

Jesus er blitt den løsepenge som måtte til for å tilfredstille Gud og avlede hans vrede. Jesus ble en forbannelse for oss.

For det andre står det at han lærte lydighet av det han led. Han levde et liv i fullkommen lydighet, det vil si at han oppfylte loven i *vårt* sted.

For det tredje er det *nok* det som Jesus gjorde. Det trengs ikke noe mer i tillegg til ham. Gud er fornøyd med Jesus.

For det fjerde er frelsen fullbrakt *en gang for alle*. Offeret skal ikke gjentas.

Og for det femte er han som yppersteprest den som *fører vår sak* hos Gud. Han er din stedfortreder og mellommann. Han er det nå i denne stund.

Videre står det at han er en *forbeder* i himmelen. Han har altså en spesiell omsorg for at du skal nå heim til den salige hvile.

Gjennom fornedrelse, kors og grav ble han opphøyet og gjeninnsatt på tronen. Som en rød tråd gjennom hele Hebreerbrevet lyder oppfordringen til å se på Jesus som vår sanne yppersteprest. I starten av brevet blir vi minnet om hans storhet, og mot slutten stiger lovprisningen opp til Gud: «Ham tilhører æren i all evighet! Amen.»

Jesus gjelder i ditt sted

Alt dette innebærer at når Faderen ser oss i Kristus, elsker han oss med den kjærlighet som han elsket Sønnen med. Han ser oss ikke, og bedømmer oss ikke lenger etter det vi er i oss selv, men etter det vi har i Jesus.

Ypperstepresten i den gamle pakt var folkets representant overfor Gud og Guds representant overfor folket. Som mellommann skulle han gå inn i det Aller Helligste på den store forsoningsdag, og på egne og folkets vegne bringe soning for alle folkets synder. Jesus er nå blitt et bedre offer.

Skulle ikke dette være det herligste budskap for deg? Kristus gikk inn i selve himmelen for at han nå skal være for Guds åsyn for deg. Er du fornøyd med dette, ja da skulle du ha grunn til å takke og love Gud i all evighet! L&E

Redaksjonelt

Bibellesning og bønn er gjerne blitt kalt «den kristnes åndedrett». I Bibelen taler Gud til oss. I bønnen får vi komme til ham med det som ligger oss på hjertet. Det er å lukke Jesus inn i vår nød, eller som Erik Pontoppidan uttrykte det: «Å tale enfoldig med Gud i sitt hjerte.»

Hans-Henrik Brix, som er lærer ved Bibelskolen på Fossnes, gir oss i dette nummer en innledning om bønn. (Bønnens evangelium, side 15–18.) I noen nummer framover vil han dele med oss noen av de skatter som er gjemt i Fadervår, den bønn som Jesus lærte sine disipler å be.

Bønnens evangelium

Av Hans-Henrik Brix

Bønn er blitt kalt kristenlivets åndedrett. Like naturlig som det er for en kristen å lese og høre Guds ord, like naturlig er det for et Guds barn å be.

La oss først minne om to viktige forhold angående bønn:

1. Guds tanker om bønn er annerledes og høyere enn våre tanker om bønn.
2. Bønn er en rettighet og en gave.

Bønn læres i Guds skole

Vi trenger Guds Ånds veiledning for å få lys over, og leve i, bønnens evangelium. Bønn er nemlig ikke noe vi uten videre kan. Det er bare i Guds og livets skole vi lærer å be.

Det blir av og til sagt at vi alle kan være med å be, og det er sant at bønn og forbønn er en viktig oppgave for alle Guds barn. Samtidig må det understrekes at bønn ikke er noe vi kan, men det er noe som Jesus selv må lære oss. Vi blir aldri utlært i dette, like lite som vi blir utlært i å tro evangeliet!

I Luk 11:1 hører vi at Jesus var et sted og bad. Da han holdt opp, sa en av hans disipler til ham: «Herre, lær oss å be, slik som Johannes lærte sine disipler.» Og da lærte han dem Fadervår.

Når Jesu disipler bad Jesus lære dem å be, må det være fordi de visste at de ennå hadde mye å lære om bønn. At det forholder seg slik, fremgår av Rom 8:26 der Paulus sier: «Og her kommer også Ånden oss til hjelp i vår svakhet. For vi vet ikke hva vi skal be

om slik vi burde det, men Ånden selv går i forbønn for oss med sukk som ikke rommes i ord.»

Bønn og hjelpeløshet

Vi vet ikke hva vi skal be om slik vi burde det, sier Paulus, som ellers hadde mer innsikt i Guds rikes hemmeligheter enn de fleste. Derfor trenger vi Den Hellige Ånds hjelp og veiledning når vi ber.

Sannheten er at vi i vårt bønneliv er aldeles hjelpeløse, og avhengige av Guds Ånds forbønn. Trøsten er at Ånden kommer oss til hjelp i vår svakhet. Ole Hallesby, som har skrevet klassikeren, «Fra bønnens verden», har derfor helt rett i at det egentlig bare er den hjelpeløse som kan be. Erkjennelsen av vår egen hjelpeløshet er et godt og nødvendig utgangspunkt for å lære bønnens hellige kunst – å be i ånd og sannhet (Joh 4:24).

Salme 102 er skrevet av en elendig, når han tæres av lengsel, og utøser sin sorg for Guds ansikt. I vers 18 sier salmisten: «Han (Herren) skal vende seg til de hjelpeløses bønn, han vil ikke forakte deres bønn.»

Gud skal vende seg til de hjelpeløses bønn, sier ordet her. Barn er avhengige av sine foreldre så lenge de er barn. Når de blir voksne, klarer de seg uten vår hjelp. Men slik er det ikke for Guds barn. Vi som tror på Kristus er Guds barn, og i forholdet til vår him-

melske Far blir vi aldri annet enn barn. Vi blir aldri selvstendige og uavhengige i vårt gudsforhold.

Som Guds barn er vi livet igjennom like hjelpeløse i oss selv, og derfor like avhengige av vår Frelser og Herre, som da vi kom til troen. Men det er nettopp til den hjelpeløse at Herren har gitt så mange og store løfter om hjelp og bønnhørelse.

Vi kan altså slå fast at bønn ikke er noe vi kristne kan, rent automatisk, men det er Jesus og Den Hellige Ånd som må lære oss å be. Vi er hjelpeløse når det gjelder bønnens hellige kunst, men det gledelige er at Gud vil høre og hjelpe nettopp slike. Vi formanet til å be, men bønn er allikevel mer en gave enn en plikt. Derfor er det om å gjøre at han får føre oss inn i bønnens evangelium.

Virket av Gud

I Bibelen meddeler Gud seg til oss, og i bønnen svarer vi på Guds tiltale. Bønn er Guds barns fortrolige samtale med sin himmelske Far. Vi opplever det slik at vi ber til Gud fordi vi føler trang til det, fordi det er noe som ligger oss på hjerte og som vi ønsker oss, men ekte bønn er alltid et resultat av at Gud vil oss noe.

Det ser vi for eksempel i Jesu ord til menigheten i Laodikea: «Se, jeg står for døren og banker. Om noen hører min røst og åpner døren, da vil jeg gå inn til ham og holde nattverd med ham, og han med meg» (Åp 3:20).

Jesus står for døren og banker og vil inn til oss. Ved å lytte til Jesus, åpner vi døren for ham, så han kan kom-

Martin Luther om bønn:

«Jeg vet at det jeg ber Gud om, det gir han meg gjerne for Jesu skyld. Og gjør Han ikke straks det jeg gjerne vil, vil Han gjøre det senere og på en annen måte.»

me inn til oss. Vi ser her at Jesus er oss nær. Han står for døren og venter bare på å bli lukket inn i våre liv. Og Gud ønsker å ha fortrolig samfunn med oss, derfor har han gitt oss bønneretten.

Bønnens kraft

«Et rettferdig menneskes bønn har stor kraft og virkning,» sier Jakob i sitt brev (5:16b). Uttrykket «et rettferdig menneske» betyr hver den som tror på Jesus. Alle kristnes bønn har stor kraft og virkning. Dette gjelder ikke bare de store bønnens kjemper i Guds rike, men alle Guds barn. Jakob fortsetter i 5:17: «Elias var et menneske under samme kår som vi. Han bad inntrengende om at det ikke måtte regne, og i tre år og seks måneder regnet det ikke på jorden.»

Vi er ikke profeter, og vi kan ikke sammenlignes med Elias, men Jakob sier uttrykkelig at Elias var et menneske under samme kår som vi. Elias hadde altså ikke noe fortrinn fremfor oss. Han var i samme stilling som oss, sier Guds ord. Ja, faktisk er det vi som har et fortrinn, fordi vi lever i oppfyllelsens tid, og i motsetning til profeten, har vi alle Guds løfter og Jesu egen undervisning om bønn.

En kristens bønn har altså stor kraft og virkning, og det som gjør bønnen virkekraftig, er Jesu navn. Det er hans navn som gir oss adgang til Guds skattkammer.

Bønn rører ved Guds hjerte, og setter himmelens krefter i bevegelse. Ved å be, får vi noe vi ellers ikke ville få. Bønnen blir en anledning for Gud til å dele sine rikdommer med oss. Han åpner himmelens sluser, og øser sin velsignelse over oss i rikelig mål (Mal 3:10).

Bønn i Jesu navn

Vi skal se litt nærmere på hvor store løfter Gud har knyttet til bønn i Jesu navn. (Les gjerne Joh 14:12-14; 15:7 og 16:23-24.)

Hva vil det da si å be i Jesu navn? Jesu navn er nøkkelen til å få det vi ber om, men uttrykket å be i Jesu navn blir nok ofte misforstått. Noen tenker at en må avslutte alle sine bønner ved å tilføye ordene «i Jesu navn», mens andre forestiller seg at det å be i Jesu navn er å be om det som en vet eller tror Gud har behag i.

Erik Pontoppidan spør i sin forklaring, «Sannhet til gudfryktighet»: Hva skal vi bygge vår bønn på? Og han svarer selv: På Jesu fortjeneste og forbønn hos Faderen.

Det er på grunn av Jesu frelsesverk, og hans tjeneste som vår talsmann og yppersteprest, vi kan få hva som helst vi ber om. Jesu navn lukker opp for all åndelig og jordisk velsignelse. Det begrenser altså ikke våre muligheter til å bli bønnhørt, men Jesunavnet er nøk-

kelen som åpner døren for syndere inn til Guds hjerte, ikke bare i frelses-spørsmålet, men også med tanke på bønnhørelse.

Det er Jesu navn som er hemmeligheten i bønnens evangelium. Det avgjørende er derfor ikke *hva* vi ber om, for Jesus selv oppfordrer oss til å be om hva som helst i hans navn, men *hvordan* vi ber, eller *at* vi ber! Det vi mest av alt trenger, er bønnens Ånd. Bønn er nemlig ikke et regnestykke, men å ta Guds løfter på alvor.

I beretningen om Josef og hans brødre er det et ord som kaster lys over hva det vil si å be i Jesu navn. Josefs brødre kommer til Egypt for å kjøpe korn i en tid med stor hungersnød. Josef gir seg ikke til kjenne for brødrene, men beskylder dem for å være speidere. De får reise hjem igjen mot et løfte om å komme tilbake med sin yngste bror, Benjamin.

I mellomtiden blir Simeon holdt tilbake.

«Da de hadde brukt opp det kornet de hentet i Egypt, sa Jakob til sine sønner: Dra av sted igjen og kjøp litt korn til oss! Men Juda sa til ham: Mannen advarte oss alvorlig og sa: Dere skal ikke komme for mine øyne uten at deres bror er med!» (1 Mos 43:1-2)

Slik er det også umulig for oss å komme til Gud i vårt eget navn, men sammen med vår bror, Jesus, kan vi tre fram for Gud. Derfor står det også i Heb 4:16 at fordi Jesus er vår yppersteprest, kan vi «med frimodighet tre fram for nådens trone, for at vi kan få miskunn, og finne nåde til hjelp i rette

tid.» – Ved Jesus har vi ved troen fått adgang til Guds nåde, sier Paulus i Rom 5:2.

I Sak 12:10 står det: «Men over Davids hus og over Jerusalems innbyggere vil jeg utgyte nådens og bønnens Ånd, og de skal skue opp til meg som de har gjennomstunget.»

Dette er jo en profeti om Kristi lidelse og død, og vi ser her hvordan nådens og bønnens Ånd viser seg; ved å se opp til ham som de har korsfestet. Bønnens Ånd har sammenheng med Jesu frelsesverk på Golgata. Den som har bønnens Ånd, ser opp til den korsfestede Jesus, for det er hans frelsesverk som er forutsetningen for alle Guds løfter om bønnehørelse. Ja, det er løftene som er drivkraften i bønnen!

Bønn angår hele menneskelivet

Selv om Jesus i utgangspunktet har gitt oss en ubegrenset adgang til bønnehørelse hos Faderen, er det opplagt at noen bønner har større betydning enn andre. Med tanke på dommens dag er det ingen bønn som er viktigere å be enn bønnen om å bli bevart hos Herren, inntil vi står for hans nådekrone i det fullendte Guds rike.

Det betyr allikevel ikke at Gud bare er interessert i å oppfylle de bønner som bare angår vår egen eller andres frelse. Vi kan med frimodighet be om både åndelige og jordiske gaver. Jesus har selv lært oss å be om det daglige brød, det vil si både mat og klær, og alt det vi trenger for å leve. Gud har omsorg for hele mennesket, både ånd, sjel og legeme.

«Og det skal skje: Før de roper, skal jeg svare, mens de ennå taler, skal jeg høre.»
(Jes 65:24)

Studerer vi de bibelske beretninger om bønn og bønnehørelse, ser vi at de angår hele menneskelivet. Her møter vi for eksempel bønner om ektefelle, barn, helbredelse for sykdom, utrustning til tjeneste, og om tilgivelse og frelse. Som Guds barn kan vi med frimodighet legge alle våre ønsker og behov fram for vår himmelske Far. Han har omsorg for oss, og vil ikke svikte oss.

Oppsummering

- Bønn er ikke noe vi *kan*. Bønn læres i Guds og livets skole. Du blir aldri utlært.
- Det er bare den hjelpeløse som kan be. Gud vender seg til den hjelpe-løses bønn.
- Sann bønn er alltid virket av Gud.
- Bønn er fortrolig samtale med vår himmelske Far.
- Bønnen er en gave – et evangelium.
- Vi kan be om hva som helst i Jesu navn. Jesu navn er nøkkelen som gir oss adgang til Guds rike velsignelse.
- Å be i Jesu navn, er å be i tillit til Jesu fortjeneste og forbønn hos Faderen.
- Vi får lov å be om alt det vi behøver, både for vårt jordiske liv, og vår evige frelse.

Den nye fødsel

Av Johann Arndt

Den nye fødsel er et verk av Den Hellige Ånd. Vredens og fordømmelsens barn blir nådens og salighetens barn. Synderen blir rettferdig. Både rettferdiggjørelse og helliggjørelse ligger gjemt i den nye fødsel, og alt skjer ved troen, ved Ord og sakrament.

En kristen er da født som menneske, av kjød, og som et Guds barn av nåden. Den nye fødsel skjer ved Guds Ord, den uforgjengelige sæd (1Pet 1:23), ved Den Hellige Ånd (Joh 3:5), ved troen (1Joh 5:10), og ved den hellegjødningen (Joh 3:5).

Fra Adam har vi arvet synd og død, djevel og helvete. Fra Kristus rettferdighet og nåde, liv og salighet. Alle er vi døde i Adam; men alle kan vi bli levendegjort i Kristus (1Kor 15:22).

Det skal intet mindre til enn en ny fødsel. Din fordervelse er så stor, og din skade så ulegelig, at ingen skapning, ikke en engel, ikke et menneske kan utrydde synden fra ditt hjerte. Det er umulig for mennesker, hva de enn gjør. Hvordan skulle jeg kunne hjelpe meg med egne krefter, jeg som er helt igjennom fordervet og åndelig død? Men nå er Kristus herre over synden og døden. Han kan med sin Ånd føde deg til et nytt menneske og fornye Guds bilde i deg. Du som arvet synden fra Adam, arver ved tro rettferdigheten av Kristus. Og så lever du det nye liv. Du i Kristus og Kristus i deg (Gal

2:20), du i Ånden og Kristi Ånd i deg. Kilden til det nye liv er Kristi lidelse, død og oppstandelse (1Pet 1:3). Ved Kristi døds kraft avstår vi så fra synden, og ved hans oppstandelses kraft oppstår vi til et nytt liv.

De, som nå hører Kristus Jesus til, har korsfestet kjødet med dets lyster og begjæringer (Gal 5:24). Men kjødet kan bare korsfestes ved anger og bot. Dødes kjødet, lever ånden. Når det gamle menneske drepes, blir det nye levende, og når det nye blir levende, dødes det gamle. Sann bot og omvendelse blir det dog ikke om man tar fatt i de ytre synder og slutter med dem, men bare når man går inn i sitt eget hjerte, forneker seg selv og vender seg til Gud. Da blir hjertet knust, men også lagt ved troen og ved syndenes forlattelse.

*Fra «Den sanne kristendom»,
Kristne hovedverker (V),
Lutherstiftelsen/Nomi*

*«Nå er det slik at likesom
Gud har skapt legedom for
legemet i naturen, finnes
det legedom for sjelen i
Ordet.»*

Johann Arndt

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Møtevirksomhet høsten 2005

- Sigbjørn Agnalt: Solgry, Randaberg, Fossnes
Per Bergene Holm: Kvelde, Aalborg (DK), Herning (DK), Moldova,
Svarstad, Fossnes, Skjæveland, Bangsund
Hans-Henrik Brix: Fogn, Solgry, Randaberg, Fossnes, Kvelde, Askim
Konrad Fjell: Langli
Martin Fjære: Askim, Solgry, Sannidal, Langli
Lars Fossdal: Nærbø, Valberga (S), Nybro (S), Svängstad (S),
Skjæveland, Varhaug, Sannidal, Fossnes, Kvelde
Asbjørn Fosslie: Sannidal, Kvelde
Norvald Frafjord: Solgry
Ingar Gangås: Norheimsund, Svarstad, Askim, Snillfjord, Fossnes,
Soknedal, Innset, Sannidal
Jan Ove Heggdal: Moldova
Gunnar Nilsson: Norheimsund, Fossnes
Karl Notøy: Sørli/Lierne
Arthur Salte: Tørvikbygd

Profeten Jeremia fikk høre at Herren ville våke over sitt ord, og at Gud selv skulle sørge for å fullbyrde det. Slik er det også i dag. Han ber oss om å være tro mot hans kall: «Se, jeg setter deg i dag over folkene og over rikene til å rykke opp og rive ned, til å ødelegge og bryte ned, til å bygge og til å plante» (Jer 1:10). Så vil han selv sørge for veksten.

Med tanke på et nytt semester, er det godt å vite at Jesus er høstens Herre. Det er Han som har gitt oppdraget. Han har lovt å være med alle dager inntil vedens ende. La oss så ut livets brød mens det ennå er dag. Natten kommer da ingen kan arbeide! I dag er nådens tid, i dag er Gud å finne!

Sekr.